

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Dalilou Marečkovou v právní věci žalobce: **A. T.**, nar. x, státní příslušnost Ruská federace, tč. x, zast. JUDr. Annou Doležalovou, MBA, advokátkou se sídlem Jablonského 607, 326 00 Plzeň, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra (Odbor azylové a migrační politiky)**, Nad Štolou 3, Poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2012, č. j. OAM-42/ZA-06-HA03-2010,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovené advokátce JUDr. Anně Doležalové, MBA, se přiznává odměna za zastoupení žalobce při tomto jednání ve výši 13.600 Kč. Odměna jí bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce podanou žalobou (doplněnou podáním ze dne 12. 5. 2013) napadá v celém rozsahu shora označené rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Podle žalobce porušil žalovaný ustanovení § 3 správního řádu, neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu a zároveň nepřihlížel pečlivě ke všemu, co v řízení vyšlo najevo (§ 50 odst. 4 správního řádu). Žalobce má za to, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany formou azylu podle § 12b zákona o azylu, neboť se nachází mimo zemi svého původu a má odůvodněný strach z pronásledování. Žalobce měl ve vlasti problémy s mafií, která ho po předchozím vyhrožování unesla a odvedla na nucené práce, kde si měl svůj dluh odpracovat. Žalobce se obrátil na příslušné orgány, které mu však pomoc neposkytly. Žalobce rovněž ve své zemi čelil xenofobii a diskriminaci ze strany soukromých osob a státních orgánů, stal se z důvodu své národnosti a rasy terčem fyzických útoků a vyhrožování, které nebyly ze strany státních orgánů žádným způsobem postihovány. Nesouhlasí se závěrem žalovaného, že „...z výpovědi jmenovaného nebyly zjištěny žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být ve vlasti vystaven pronásledování z důvodů pro azylové řízení významných, protože se jednalo o konání soukromých osob, jejichž cílem bylo výhradně získat zpět zapůjčené finanční prostředky. Pokud se dotýčný domníval, že jednání těchto osob překročilo zákonné normy, měl možnost se obrátit s žádostí o pomoc na kompetentní orgány, což neučinil, čímž nevyužil všech dostupných prostředků, které mu nabízí právní řád země původu.“ Podle názoru žalobce takové tvrzení nemá oporu ve spisu, ani v rozhodnutí samém, jelikož žalobce se na státní orgány obracel, jak uvedl ve výpovědi během prvního pohovoru dne 17. 2. 2010, zde žalobce uvedl, že se obrátil na prokuraturu, ale bylo řečeno, ať „drží hubu“, na to byl policisty odveden do cely, kde ho bili, drželi tři dny a poté mu vyhrožovali usmrcením. Podle názoru žalobce se nezakládá na pravdě ani závěr žalovaného, že nevyužil všech dostupných právních prostředků, i v této části označil tvrzení žalovaného jako nepravdivé, které nemá oporu ve spisu a je s ním v naprostém rozporu. Podle žalobce je v rozporu s výkladem pojmu pronásledování podle Směrnice Rady 2004/83/ES ze dne 29. 4. 2004, rovněž závěr žalovaného, že „...žalobce nebyl vystaven jednání, které by dosahovalo úrovně pronásledování ve smyslu zákona o azylu, jelikož se jednalo o jednání soukromých osob, jejichž cílem bylo výhradně získat zpět zapůjčené finanční prostředky“. Žalobce dodal, že původcem pronásledování může být i soukromá osoba (bez ohledu na to, jaký byl důvod jejího pronásledování), pokud v daném případě není stát ochoten pronásledované osobě poskytnout před takovým jednáním ochranu, což byl právě jeho případ. Žalobce rovněž odkázal na jím zmíněné útoky ze strany členů hnutí skinheads a uzavřel, že žalovaný nedostál své povinnosti postupovat v souladu se zákony a právními předpisy, pokud zcela opomněl výklad pojmu pronásledování podle kvalifikační směrnice, ale také podle § 2 odst. 9 zákona o azylu. Podle žalobce bylo povinností žalovaného, aby v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany přihlédl i k postupu státních orgánů v zemi jeho původu, což neučinil. Protože se žalobce v zemi původu obával jak pronásledování ze strany soukromých osob, tak ze strany státních původců pronásledování, má za to, že neobstojí názor žalovaného, že státní orgány Ruské federace nepodporují negativní postoj obyvatelstva proti Kavkazanům (navíc zprávy o zemi původu takový závěr vyvracejí). Podle žalobce mělo být přihlédnuto k novějším zprávám (minimálně ke zprávě MZV USA za rok 2012, a to ze dne 19. 4. 2013). Ostatně časté kontroly totožnosti, zatýkání, věznění a pronásledování etnických menšin policií jsou předmětem alternativní zprávy o Implementaci Úmluvy pro potírání všech forem rasové diskriminace ze strany Ruské federace z února 2013. V otázce odůvodněnosti obav v případě návratu do země původu žalobce k výkladu pojmu „přiměřené pravděpodobnosti“ odkázal na

rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 -82, a uzavřel, že po jednání státních orgánů, po výhrůžkách policie a jejich chování, ve spojení s jeho obavou z jednání soukromých osob, vůči kterým mu stát nebyl ochoten poskytnout ochranu, byly jeho obavy odůvodněné a jednalo se o pronásledování ve smyslu čl. 9 odst. 2 písm. a) kvalifikační směrnice. Podle žalobce žalovaný nedostál své povinnosti zjistit, zda mohl žalobce mít odůvodněný strach z pronásledování v zemi původu ze strany původců pronásledování, případně, zda zde byl kauzální nexus mezi pronásledováním a jedním z azylově relevantních důvodů pronásledování podle § 12 zákona o azylu. V této souvislosti odkázal na čl. 9 odst. 2 písm. a) kvalifikační směrnice v souvislosti s otázkou co lze za pronásledování považovat. Podle názoru žalobce ochrana v zemi původu selhala. Podle žalobce bylo veškeré jednání státních orgánů pouze pro forma (jeho stížnosti nebyly vůbec šetřeny, spíše naopak, bylo mu mnohdy policií vyhrožováno nebo si podáním stížnosti uškodil), a proto se žalobce již na další orgány neobracel. V této souvislosti odkázal na rozhodnutí NSS ze dne 9. 2. 2010, č. j. Azs 74/2009-51. Žalobce shrnul, že se několikrát obrátil na prokuraturu, ale jeho stížnosti nebyly prošetřeny a v jednom případě prokuratura vydala policii pokyn k jeho zadržení. Během zadržení byl policisty bezdůvodně fyzicky napaden. Podle žalobce ombudsman neposkytuje ochranu ve smyslu čl. 7 kvalifikační směrnice a ani vnitřní přesídlení by jeho problémy nevyřešilo. Žalobce má za to, že mu po návratu do vlasti hrozí pronásledování z azylově relevantních důvodů, a to pro jeho národnost a rasu, tj. z azylově relevantních důvodů. Žalobce rovněž vyslovil nesouhlas se závěrem, že důvodem, pro který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, je pouze snaha o legalizaci pobytu na území České republiky. Podle jeho názoru žalovaným citovaný rozsudek NSS nelze aplikovat na jeho případ, neboť se týká žádostí, které jsou zjevně nedůvodné a podané pouze za účelem legalizace pobytu na území České republiky (bez existence možného pronásledování nebo vážné újmy, případně humanitárních důvodů u žadatele, a to většinou u osob, které se před podáním žádosti o mezinárodní ochranu dlouhodobě zdržují na území České republiky bez povolení k pobytu). Žalobce má za to, že splňuje podmínky pro udělení tzv. doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 1 zákona o azylu, a žalovaný pouze jeho případ nedostatečně posoudil. Žalobce zopakoval, že se na příslušné státní orgány již bez úspěchu obracel a stal se pro ně terčem diskriminace, ponižování a nelidského zacházení. Žalovaný však v odůvodnění napadeného rozhodnutí dle § 14a zákona o azylu jenom zopakoval to, co již uvedl v části napadeného rozhodnutí, která se týkala ustanovení § 12 zákona o azylu. Žalobce dodal, že se obává návratu ze zcela jiných důvodů, a nikoli proto, že byl mimo zemi původu a žádal o udělení mezinárodní ochrany. Závěrem žalobce namítl, že žalovaný postupoval v rozporu s ust. § 3 a § 52 správního řádu, když neprovedl důkazy, které byly potřebné zjištění skutkového stavu tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, nezjistil všechny rozhodné okolnosti a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci a napadené rozhodnutí tak nelze považovat za přesvědčivé. Podle názoru žalobce si žalovaný sice opatřil jedinou relevantní zprávu o zemi původu k žalobcem tvrzeným důvodům žádosti, avšak ve skutečnosti se s těmito informacemi vůbec nevypořádal, neboť informace, které jsou v dané zprávě shromážděny, jasně vypovídají o diskriminaci Kavkazanů. S ohledem na výše uvedené navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby s tím, že žalobní námitky neprokazují, že by správní orgán porušil zmíněná ustanovení správního řádu a zákona o azylu. V této souvislosti odkázal na podrobné odůvodnění napadeného rozhodnutí.

K námitce údajného porušení ustanovení § 3 správního řádu dodal, že se s vysloveným názorem nemůže ztotožnit, neboť žalobci byla dána možnost podat úplnou a pravdivou výpověď o důvodech, které ho vedly k opuštění vlasti. Byl mu dán prostor k tomu, aby uvedl vše, co považuje za důležité pro rozhodnutí v předmětné věci. Otázky mu byly kladeny tak, aby byly objasněny všechny relevantní skutečnosti. Žalobce však neuváděl skutečnosti svědčící závěru o tom, že by mohl být ve vlasti vystaven pronásledování z azylově relevantních důvodů. Žalovaný tak odkázal na ustálenou judikaturu NSS, konkrétně na rozsudek ze dne 26. 8. 2004, sp. zn. 5 Azs 170/2004. Žalovaný shledal v azylovém příběhu žalobce řadu nesrovnalostí, které v odůvodnění napadeného rozhodnutí popsal a podrobně vyargumentoval. Žalovaný vycházel ze sdělení žalobce, které poskytl v průběhu řízení, avšak jím tvrzení skutečnosti nebyly doloženy žádnými „hmatatelnými“ důkazy, navíc vykazují značné rozpory. Podle žalovaného se žalobce snaží pouze co nejvíce upravit svůj příběh tak, aby jej přiblížil realitám v zemi původu. Jeho jednání v tomto směru označil jako účelové a nevěrohodné. K věrohodnosti tvrzených skutečností odkázal na judikát Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 1. 2001, č. j. 5 A 746/2002-31. Žalovaný dodal, že výčet důvodů pro udělení mezinárodní ochrany vyjmenované v § 12 zákona o azylu je taxativní a žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu, neboť během správního řízení neuvedl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Žalobce nesplňuje ani důvody pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu a správní orgán neshledal ani důvody pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Rovněž nebylo zjištěno, že by mu měla být udělena doplňková ochrana ve smyslu ustanovení § 14 a téhož zákona. V souvislosti s touto otázkou žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde jsou uvedeny úvahy žalovaného, jimiž se při řešení případu řídil a aplikace předpisů, na základě kterých rozhodoval. Žalovaný dodal, že posuzoval situaci, která by měla nastat v dohledné době, nikoli poměry, které v Ruské federaci panovaly v době odchodu žalobce. Žalobce byl v průběhu řízení ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu řádně seznámen se všemi podklady rozhodnutí, byla mu poskytnuta možnost se s nimi seznámit a vyjádřit se k nim, čehož využil a nenavrl žádné doplnění. Ostatně povinnosti správního orgánu není předestřít důvody, pro které je mezinárodní ochrana obvykle poskytována. S ohledem na uvedené navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Žalobce v replice na vyjádření žalovaného uvedl, že v jeho případě nebyla jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, a již proto nemůže žalovaný tvrdit, že žalobce žádné relevantní skutečnosti ve smyslu ustanovení § 12 a § 14a zákona o azylu neuváděl. Pokud žalovaný odkazoval na nesrovnalosti ve výpovědích žalobce, pak dodal, že je žalovaný zmínil jen na začátku napadeného rozhodnutí (při popisu skutkového stavu). Jediný rozpor ve své výpovědi spatřil žalobce v tom, že své pětileté zadržování a nucenou práci nejdříve označil za otroctví, teprve později připustil, že byl na místě dobrovolně, aby splatil dluh. Podle jeho názoru se však ani v tomto případě nejedná o rozpor, protože z výpovědi žalobce je zřejmé, že si uvědomoval svůj dluh a chtěl ho splatit, i přesto však byl omezen na svobodě, protože nemohl místo poustit a vrátit se do města, kde dosud žil. Žalobce uzavřel, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí věrohodnost žalobce nezpochybnil, resp. ji vůbec nezmiňl. S odkazem na rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2009, č. j. 2 Azs 47/2009-63, uzavřel, že v jeho případě nebylo rozhodnuto podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu a při stanovení

skutkového stavu vycházel žalovaný ze všech skutečností, o kterých žalobce vypověděl, a za tohoto stavu žalovaný ani nemůže znovu přičítat žadateli k tíži fakt, že nevypoovídal věrohodně. S ohledem na uvedené na žalobě setrval.

Při soudním jednání žalobce k situaci, za níž utekl z arménské armády, uvedl, že v armádě prožil mnoho situací, pro něž zemi opustil. Mimo jiné byl vedením armády nucen, aby spolu s dalšími vojáky přešel minové pole. S kamarády se proto schovávali v lese, válka byla vedena partyzánským způsobem. Žalobce potvrdil, že z Arménie vycestoval stopem do Ruska. Při odchodu ze země se ještě zastavil v části země, kde nebyla vedena válka, to je v Karabachu, kde si „koupil“ vojenskou knížku. Žalobce mnoho věcí spojených s odchodem ze země zapomněl, tuto skutečnost omlouvá nejen potížemi, které zažil v Rusku, ale také emocemi po setkání s matkou, jakož i problémy, které vznikly v zařízení pro zajištění cizinců.

Po problémech s mafiány v Rusku, kteří jej zavřeli na 5 let na otrockou práci v kamenolomu v Argajašském okrese, v Čeljabinském kraji, se snažil najít ochranu u policie, ale policisté jeho oznámení roztrhali a poradili mu, aby si ochranu zajistil sám. Žalobce v době, kdy byl v Rusku, měl k dispozici jenom občanský průkaz bývalého SSSR, neměl žádný doklad totožnosti, a proto nemohl nic dělat, až jeho známý mu zajistil nový doklad. Po jeho získání okamžitě vycestoval do České republiky.

K dotazu soudu, zda měl ještě nějaké problémy poté, kdy získal doklady o ruském občanství, žalobce uvedl, že se musel přihlásit k pobytu a právě tehdy jej policisté vyhledali, zbili a chtěli po něm peníze. Jednalo se o policii, kterou označil jako Omon. Známý, který mu pomohl se získáním dokladů, mu také pomohl se získáním víza. Do České republiky žalobce přicestoval vlakem.

Zástupkyně žalobce v závěrečném přednesu konstatovala, že žalobce splňuje podmínky pro přiznání doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a zákona o udělení mezinárodní ochrany. Podle jejího názoru žalovaný nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, resp. se mu nepodařilo odstranit rozpory ve výpovědích žalobce. S ohledem na uvedené navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení.

Pověřený pracovník žalovaného v závěrečném přednesu poukázal na rozpory ve výpovědích žalobce v průběhu správního řízení s tím, že tato okolnost se pochopitelně musela promítnout v rozhodnutích žalovaného. V této souvislosti dodal, že se žalovaný pokoušel rozpory ve výpovědích odstranit, avšak v kontextu se jednalo o natolik závažné rozpory, že to možné již nebylo. K výpovědím žalobce dodal, že jeho problémy s mafií, které se datují snad od roku 2002 či později, nejsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany. Žalobce poté, kdy přicestoval na území České republiky, vlastně získal jediné možné, a to od roku 2010 legalizaci pobytu zde. To je však vše čeho může dosáhnout, neboť v rámci azylového řízení jeho problémy řešit nelze. Podle názoru pověřeného pracovníka žalovaného se správní orgán žádného porušení zákona nedopustil, žalobce nesplnil ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany, a proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Práva na náhradu nákladů řízení se výslovně vzdal.

Krajský soud v Praze přezkoumal v žalobou vymezeném rozsahu napadené rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí soud zjistil, že žalovaný velmi podrobně konstatoval výpovědi žalobce při podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 9. 2. 2010, při pohovoru dne 17. 2. 2010 a při doplňkovém pohovoru dne 22. 2. 2012. Z výpovědi pak uzavřel, že *„v průběhu řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti žalobce je snaha vyhnout se dalšímu možnému jednání policejních orgánů, které jej často kontaktovaly, případně napadaly proo jeho kavkazský původ. Rovněž se obává možného jednání členů mafie, kteří po něm požadovali splacení dlužné částky. Také by zde nadále pobýval a pečoval o nemocnou matku.“* Žalovaný shromáždil v průběhu řízení rovněž informace ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v Rusku, konkrétně Zprávu MZV USA o dodržování lidských práv v Rusku za rok 2012, ze dne 24. 5. 2012, Informace švýcarského Spolkového úřadu pro migraci – Průkazy a vycestování, ze dne 6. 2. 2012, Informace MZV ČR, č.j. 102117/2012-LPTP, ze dne 2. 7. 2012, k č.j. MV-43382-1/OAM-2012 a doplnění MZV ČR č.j. 112350/2012-LPTP, ze dne 10. 8. 2012, k č.j. MV-433823/OAM-2012, Federální zákon O státním občanství Ruské federace, ze dne 31. 5. 2002 č. 62-FZ a informace z Infobanky České tiskové kanceláře – Země světa – Ruská federace, s nimiž žalobci poskytl možnost se seznámit a vyjádřit se k nim, žalobce k nim neměl žádné výhrady a připomínky. Pokud žalobce v průběhu řízení zmínil obavy z dalšího jednání členů mafie, kteří po něm požadovali splacení dluhu, pak správní orgán konstatoval, že tuto skutečnost nelze podřadit pod taxativně vyjmenované důvody udělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu. Z výpovědi žalobce dovodil, že jeho problémy byly zapříčiněny výhradně jednáním soukromých osob, protože nebyl schopen dosáhnout úhrady dlužné částky, kterou si měl odpracovat. Podle žalovaného z výpovědi žalobce nebyly zjištěny skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být ve vlasti vystaven pronásledování z důvodů azylově relevantních. Ostatně žalobce měl možnost obrátit se se žádostí na kompetentní orgány, což neučinil, neboť nevyužil všech dostupných prostředků, které mu právní řád země původu nabízí. Žalovaný navíc poukázal na značné rozpory ve výpovědích žalobce, kdy nejprve označil své pětileté zadržení a nucené práce jako „otroctví“, v závěru však připustil, že v místě pobýval víceméně dobrovolně, aby si vydělal peníze na splacení dluhu a podmínky byly snesitelné. Pokud žalobce zmínil jako důvod žádosti nesouhlas s jednáním příslušníků policie s tím, že jej často kontrolovali kvůli kavkazskému vzhledu, několikrát jej dokonce fyzicky napadli, pak žalovaný konstatoval, že z výpovědi žalobce není pochyb o tom, že v Rusku pobýval od roku 1996 bez platných dokladů (pouze s vnitřním dokladem bývalého SSSR), a proto v jednání policistů lze spatřovat snahu o zajištění vnitřní bezpečnosti země. Pokud se policisté dopouštěli fyzického útoku vůči žalobci, porušili tím zákon a žalobce měl možnost podat stížnost justičním orgánům. Jak sám připustil, v několika případech takto postupoval, avšak nedostal žádné vyjádření. Žalobce se však dál již tímto problémem nezabýval, údajně proto, že neměl důvěru k těmto orgánům. Podle žalovaného žalobce pouze svou nečinností nedal podnět k řádnému přešetření jeho případu a nevyužil všech dostupných prostředků, které mu právní řád země původu poskytuje. V této souvislosti žalovaný odkázal na Informace MZV ČR, č. j. 102117/2012-LPTP, ze dne 2. 7. 2012, podle níž se občané

Ruské federace mohou obracet se stížnostmi na postup policie a bezpečnostních složek na justiční orgány, na kancelář veřejného ochránce lidských práv – ombudsmana, ale také na zastoupení mezinárodních nevládních organizací (Amnesta International a Human Rights Watch) a jestliže je stížnost oprávněná, lze získat od justičních institucí přiměřenou ochranu. Pokud žalobce vyjádřil obavy z možného jednání členů hnutí skinheads, kteří jej údajně několikrát fyzicky napadli, pak žalovaný z výpovědi žalobce konstatoval, že sám tuto skutečnost nikde neoznámil, nekontaktoval kompetentní orgány, a proto se ani kompetentní orgány o jeho problémech nemohli dozvědět. Žalobce tak nevyužil všech dostupných prostředků země původu. Nesnažil se svou situaci vyřešit ani přesídlením do jiné části země, ač připustil, že tato možnost existovala, ale neměl v těchto místech „žádné známé“. V této souvislosti žalovaný odkázal na ustálenou judikaturu, konkrétně na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 10. 2001, č. j. 7 A 754/2000-28. Pokud dalším důvodem žádosti žalobce byla snaha o legalizaci pobytu, aby zde mohl pečovat o svou nemocnou matku, pak žalovaný dodal, že výčet azylově relevantních důvodů je taxativní, což znamená, že z jiných důvodů azyl udělit nelze. Žalobce měl dostatečný časový prostor, aby si svůj pobyt v České republice legalizoval efektivněji (pomocí užití ustanovení zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, což neučinil. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 37/2003, podle něhož je poskytnutí azylu specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR, který nelze zaměňovat s jinými formami pobytu cizinců na území ČR, které jsou upraveny právě zákonem o pobytu cizinců. Žalovaný dále konstatoval, že žalobce nespňuje ani důvody pro udělení azylu podle § 13 a § 14 zákona o azylu. Žalovaný dodal, že žalobce sám zmínil, že jeho matka je státní příslušnicí ČR, a proto může plně využívat sociálního zabezpečení, navíc o ni pečovala a pečuje žalobcova sestra, proto v případě jeho odjezdu bude mít matka zajištěnu odpovídající péči. Žalovaný se závěrem zabýval otázkou doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, i ve světle čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a konstatoval, že žalobce vyjádřil obavu z návratu do Ruska s tím, že se chce vyhnout dalšímu možnému jednání mafie, kteří po něm požadovali splacení dlužné částky. Žalovaný zopakoval, že v Rusku existují nástroje, jak se proti takovému jednání správnými právními kroky bránit a adekvátní pomoc také vyžadovat. Navíc má žalobce možnost tuto situaci řešit vnitřním přesídlením. Žalovaný uzavřel, že doplňkovou ochranu lze shledat pouze tam, kde nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu hrozí reálně a bezprostředně po návratu do vlasti, nikoli jako v případě žalobce, kde vůbec nastat nemusí nebo může nastat jedině v případě přidružení jiných okolností, které však v současné době nelze ani předjímat. Dodal, že žalobcova situace se skutečností, že získal státní občanství Ruska (tj. i tolik potřebné doklady) výrazně změnila, navíc žalobce z vlasti vycestoval legálně a dle Informace MZV ČR, č.j. 102117/2012-LPTP, doplněné č.j. 112350/2012-LPTP, není znám případ, že by byli navrátilci (žadatelé o azyl) v případě readmise trestně postižitelní, a to ani podle ruských zákonů. Správní orgán tak dospěl k závěru, že žalobce nespňuje ani zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.

Podle § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce při podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 9. 2. 2010 označil jako důvod svého odchodu z Ruské federace v lednu roku 2010 špatnou situaci obyvatel kavkazské národnosti (což se vůči němu projevilo zejména po rusko-gruzínském konfliktu tím, že byl policisty kontrolován, zbit a byly mu odňaty finanční prostředky). Žalobce zmínil rovněž problémy s členy mafie, kteří jej údajně od roku 1997 zadržovali – žalobce pro ně pracoval, aby zaplatil dluh za úhradu porodu svého druhého syna. K objasnění této okolnosti žalobce uvedl, že částku 7.000 dolarů po něm požadovali lékaři po té, když odvezl manželku do porodnice. V rozhodné době totiž oba neměli potřebné doklady ohledně pobytu v Rusku. Žalobce si proto peníze půjčil od známého, kterému pomáhal stavět dům (půjčenou částku si hodlal odpracovat). Asi po měsíci jej však navštívili neznámí muži a požadovali, aby celý dluh uhradil, jinak mu ublíží. Žalobce se obrátil se žádostí o pomoc na prokuraturu, ale byl odmítnut, a proto požádal o pomoc mafii. Po třech dnech byl odvezen do Argašského rajonu ke střežené rozestavěné stavbě, zde na budově pracovalo již mnoho osob kavkazské národnosti, i žalobce si zde měl dluh odpracovat. V místě byl zadržován celých pět let. Po pěti letech se mu podařilo uprchnout, vrátil se do místa posledního pobytu a pátral po rodině. Obrátil se na prokuraturu, ale opět byl se žádostí o pomoc odmítnut, bylo mu řečeno, že si vše vymyslel. Na jeden den byl zadržen a po té propuštěn; sám však stejně nic nevypátral. V místě svého posledního pobytu zůstal až do roku 2006. Živil se příležitostnými pracemi, pak mu známý řekl, že jeho rodina pobývá v České republice. Žalobce však neměl žádné doklady, nemohl za rodinou vycestovat, a proto mu známý za úplatu slíbil pomoc při obstarání cestovního dokladu, což si musel odpracovat. Znovu proto pracoval čtyři roky. V říjnu 2010 získal doklad totožnosti a mohl si zajistit cestovní pas. Žalobce dodal, že v cestovním pasu je uvedeno, že je rozvedený a rodina žije v Arménii. Ve vlastnoručně psaném prohlášení k důvodům žádosti uvedl, že je původem z Kavkazu, ale v Rusku neexistuje ochrana člověka, proto byl ponižován a bit, neměl zastání u státních orgánů, nemohl řádně pracovat a žít jako člověk.

Do protokolu o pohovoru dne 17. 2. 2010 za přítomnosti tlumočníka z jazyka ruského uvedl, že se narodil v Arménii, kde v roce 1989 ukončil všeobecnou školu. Pak studoval na umělecké škole v oboru restaurátér drahých kovů, studium zakončil v roce 1992. V listopadu 1992 nastoupil k výkonu základní vojenské služby, ale po čtyřech měsících

dezertoval, opustil Arménii a odjel do Ruska. Pracoval na stavbě a v roce 1995 za ním do města Čeljabinsk přijela manželka se synem. V roce 1996 se jim narodil druhý syn. Za porod v porodnici měli uhradit částku 7.000 dolarů, takové prostředky však neměli, a proto využil nabídky půjčky od známého a peníze uhradil. Po třech měsících mu začali vyhrožovat neznámí lidé. Obrátil se na prokuraturu, ale bylo mu řečeno, že s takovými pochybnými lidmi neměl jednat. Pak jej však znovu vyhledali a odvezli ho do kamenolomu. Předák mu řekl, že tam bude pracovat pět let, dokud dluh neuhradí. Protože se domníval, že již dluh uhradil, z místa utekl. Opět navštívil prokuraturu ve městě Čeljabinsk, ale prokurátor mu řekl, že je to jeho osobní věc. Pak zavolał policisty, kteří jej odvedli do sklepení, kde ho zbili a drželi tři dny. Žalobce si dál již nikde nestěžoval, protože neměl žádné doklady. Žil ve městě Čeljabinsk, příležitostně pracoval, ale svou rodinu nenašel. K dispozici měl pouze „vnitřní pas“ z doby bývalého SSSR a prokazoval se jím až do roku 2009. V roce 2009 mu bylo uděleno ruské státní občanství, také si zajistil cestovní doklad. Právě pro chybějící doklady totožnosti se na žádné kompetentní orgány neobrátil. Známy mu nabídl pomoc při získání dokladů, a to za úplatu. Žalobce však neměl peníze, a proto začal pracovat na stavbě, aby si peníze vydělal. Žil v buňce nedaleko od stavby, dostával jen 1.500 rublů. Po čtyřech letech dostal doklady a neví, zda jsou pravé. Na dotaz pracovníka žalovaného proč se nevrátil do Arménie, uvedl, že sloužil v arménské armádě, kde sloužili tzv. bojovníci-fidajíni, kteří je nutili napadat arménské vesnice, což odmítal, a proto mu vyhrožovali zabitím. Velitel jej po stížnosti, s níž se na něj obrátil, nechal zavřít a údajně měl v úmyslu prodat jej Ázerbajdžáncům. Žalobci se podařilo uprchnout. Na vojenské správě mu řekli, že pokud se k jednotce nevrátí, bude zastřelen. Proto se po několikaletém pobytu v Rusku nechtěl do Arménie vrátit – neměl žádné doklady ani vojenskou knížku. Mohl by být postaven před vojenský soud jako dezertér. Žalobce upřesnil, že v roce 2006 musel odpracovat cenu dokladů a nepracoval na stavbě ale v cementárně, kde nebyl držen násilím. Musel sice pracovat dvanáct hodin denně, ale mohl se volně pohybovat. Žalobce se však volného pohybu obával, protože se bál jak policistů, tak skinheadů. Dodal, že po odchodu z Arménie se stále považoval za občana již neexistujícího SSSR, státní občanství jiné země neřešil. Kvůli svému kavkazskému vzhledu byl často zastavován a kontrolován policií, musel se legitimovat. Musel vždy vytáhnout vše z kapes, a pokud měl peníze, tak mu je vzali. Všude na úřadech ho posílali domů, když protestoval, řekli mu, aby mlčel. V Čeljabinsku byl naposled kontrolován 7. 1. 2010, když čekal na známého. Také po odjezdu z Moskvy byl kontrolován policií, protože měl jízdenku do ČR, vzali mu asi 50 euro a zadrželi jej těsně do odjezdu vlaku, když protestoval, okřikli jej. Žalobce rovněž uvedl, že měl problémy se skinheady již v Čeljabinsku, asi třikrát jej napadli, ale na policii nebo na prokuratuře to odmítli řešit s tím, aby se vrátil na Kavkaz. Žalobce neměl doklady, ale rozhodl se je získat a vycestovat do ČR za matkou, která podle zjištění jeho známého zde žila. V ČR by rád zůstal a pečoval o nemocnou matku. Matka onemocněla jeho zaviněním (z obavy o něj), proto by rád své sestře s péčí o ni pomohl, protože obě žijí v ČR a poslaly mu pozvání, aby si zajistil turistické vízum na tři měsíce.

V doplňkovém pohovoru dne 22. 2. 2012 byl žalobce vyslechnut, aby upřesnil svá tvrzení. Po té, kdy jeho informace ohledně výkonu vojenské služby a dezerce z armády byly odlišné od předchozích informací, žalobce připustil, že vojenská knížka, kterou předložil je duplikátem a v předchozích výpovědích se snažil upravit svou výpověď právě vojenské knížce. Z vlasti vycestoval letecky do Soči, dále vlakem do Krasnodaru a Čeljabinska s tím, že hlavním dookladem k vydání letenky byla právě vojenská knížka. Na dotaz jak je možné,

že mu byla vydána vojenská knížka, když z vojenské služby dezertoval, žalobce uvedl, že rozpory ve výpovědi chápe a dodal, že ve věci lhal, což omluvil svou obavou z možnosti, že by byl navrácen zpět do Ruska. Současně slíbil objasnit důvody odjezdu z Ruska. Podle jeho sdělení se zapletl se členy mafie při finanční půjčce na porod druhého syna, když s manželkou oba neměli ruské státní občanství. Potvrdil, že důvodem odjezdu z Ruska byla jeho kazašská národnost, protože se musel každé tři měsíce registrovat. Na dotaz, co bylo důvodem toho, že opustil armádu v roce 1992, uvedl, že po propuštění z ruské základní vojenské služby byl povolán do válečné zóny. Tam mu byl udělen rozkaz přejít minové pole, proto se s dalšími rozhodl pro dezerci, což učinili z kasáren. Na to se opravil, že se nejednalo o kasárna, ale o vesnici Lačina a starší vojáci je upozornili, že nováčci bývají posíláni do minových polí. Sám takový rozkaz nedostal, ale bál se ho. Jejich jednotka byla partizánská, situace na Kavkaze se rovnala šikaně. Velitelé vyhrožovali, že v případě útěku na ně budou střílet a vyhrožovali jim také trestním tribunálem. Na dotaz, jak je možné, že měl být souzen tribunálem, při tom trestán by měl být podle oddílových zvyklostí, žalobce nedokázal odpovědět. Poznamenal pouze, že pokud by se dostal před soud, byl by souzen podle zákona, ale neposlali by jej do vězení, ale na frontu. Na dotaz co uvedl jako důvod dezerce, uvedl, že byla válka a měl ženu, byl proto seznámen se svou výpovědí, kdy uvedl odpor k nucení ze strany fjadinů, aby útočili na arménské vesnice, na což žalobce reagoval sdělením, že důvodů měl více, připustil však, že ohledně vojenské knížky a služby v armádě lhal. Žalobce rovněž opravil své předchozí tvrzení o nástupu vojenské služby (v listopadu 1992) na údajně správné na podzim téhož roku. Vojenská knížka byla jeho jediným dokladem, byla uschována u jeho velitele. Dostal ji jen, když šel na propustku. Do Ruska vycestoval s vojenskou knížkou vnitřním rozkazem SSSR, což platilo až do roku 1994 nebo 1995. Po ukončení platnosti žil v Rusku neoprávněně. Vnitřní průkaz podle jeho slov musel být odevzdáván při nástupu vojenské služby, ale on tak neučinil, řekl, že doklad ztratil. Po příjezdu do Ruska se usadil ve městě Čeljabinsk, kde měl známého, který mu nabídl zaměstnání. V roce 1993 nebo 1994 za ním přijela manželka, zaregistrovali se na základě sovětského průkazu, mohli si pronajmout byt. Pro nástup vojenské služby nemělo význam, že byl ženatý a měl dítě. Nejprve vykonával vojenskou službu v ruské armádě, potom v arménské (musel proto mít tamní občanství). Když se snažil získat občanství v Rusku, byl odeslán do Arménie k vyřízení dokladů. Obával se, že bude identifikován a uvězněn, protože dezertoval z války. V současné době je rozvedený (manželka se s ním v roce 1997 rozvedla, když ho odvedla mafie k zaplacení dluhu). Na opakovaný dotaz, co bylo důvodem jeho odjezdu z Ruska, uvedl, problémy s mafií, kteří po něm vymáhali dlužnou částku. Dalším důvodem byl fakt, že v Rusku neměli Kavkazany rádi, proto byl často zadržován policií a napadán. Na upozornění, že dluh již zaplatil, dodal, že to sice je pravda, ale ne celý. Dodal, že z kamenolomu, kde pracoval, uprchl v roce 2010. Po upozornění, že dříve uvedl něco jiného, nebyl schopen reakce. Na to uvedl, že s kamenolomem to nebyla pravda, jinak to bylo také s jeho dluhem a nehovořil pravdivě rovněž ani ohledně vojenské služby. K vojenské službě uvedl, že to byla těžká doba, byl hlad a zima, Arménie byla blokována. Připustil, že okolnosti ohledně jeho služby v armádě byly smyšlené, až na obavu z možného postupu přes částečně zaminované území, a proto dezertoval. Do Ruska vycestoval na neplatné doklady, také situace s dluhem byla jiná, byl odvezen členy mafie do vesnice, kde to nebylo tak hrozné, ač byl hlídán. Práci mu platili, ale jen malou částkou na jídlo. Po pěti letech ho propustili (musel jim až do roku 2008 dluh splácet). Propuštěn byl v roce 2002 a až do roku 2008 žil v Čeljabinsku, ale i tam mu bylo mafií vyhrožováno, že pro ně bude pracovat až do konce života. Policie mu nepomohla,

naopak, protože neměl doklady, neustále jej zadržovali, jen proto, že byl neslovanského zjevu. Do Arménie se vrátit nemohl. Napoosled byl napaden v létě roku 2009, po té, kdy jej policisti odvezli na stanici, kde mu udělili pokutu. Na ulici přímo napaden nebyl, pouze příslušníky jednotek OMON. Obracel se také na prokuraturu, ale neúspěšně. Po příjezdu do Ruska o tamní občanství nepožádal, protože i Rusové používali staré doklady. Navíc by musel mít pobytovou registraci, ale neměl žádnou nemovitost. Nyní má ruské státní občanství a cestovní doklad, což mu zařídil známý. Na dotaz, proč nezůstal v Rusku, když má již přiznáno občanství a cestovní doklad, uvedl, že vycestoval z obavy před mafii (jinak by pro ně musel pracovat do konce života). Navíc tamní obyvatelé nemají rádi obyvatele Kavkazu. Do jiných míst Ruska se nepokusil přesídlit, protože nemá dost peněz a členové mafie by jej stejně vypátrali. V kavkazské komunitě by problémy neměl, ale neměl by žádné známé. Cestovní doklad si zajistil v Jekatěrinburgu za pomoci známého s tím, že matka mu poslala pozvání. Matka s jeho sestrou žijí v ČR a mají české státní občanství. Jak jim bylo uděleno, neví, sestra zde žije již dvacet let a matka za ní přijela. Žalobce si české vízum zajistil proto, aby mohl navštívit matku, která je invalidní (prodělala rovněž mnoho operací). Rád by zde zůstal a pracoval. Po ukončení víza se nechtěl vrátit, proto požádal o mezinárodní ochranu. Nyní pečuje o matku, sestra mu pomáhá, pokud není v práci. Závěrem shrnul, že důvodem žádosti je snaha vyhnout se problémům se státními orgány kvůli kavkazskému vzhledu, obává se rovněž problémů s mafii. V případě návratu do Ruska by mu hrozila smrt nebo by musel do konce života pracovat pro mafii. Jiné problémy neuvedl.

Důvody pro udělení azylu jsou stanoveny taxativně, což znamená, že z jiných důvodů, než důvodů stanovených v § 12 písm. a) a písm. b) zákona o azylu, azyl udělit nelze. Za pronásledování se pro účely zákona o azylu považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. V projednávané věci soud zjistil, že žalobce žádný z důvodů uvedených v citovaných ustanoveních v průběhu správního řízení netvrdil a jako důvod, pro který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, uvedl obavy z dalšího jednání členů mafie, snahu vyhnout se problémům se státními orgány kvůli kavkazskému vzhledu a snahu pobývat na území České republiky (tj. snahu o legalizaci pobytu v ČR). Tyto skutečnosti však nezakládají důvody pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu. Podle usnesení Nejvyššího správního soudu č.j. 5 Azs 5/2008-53 ze dne 15. 2. 2008 „*neutěšená situace se stavem dodržování lidských práv v zemi původu žadatele o mezinárodní ochranu sama o sobě nezakládá důvod pro její udělení dle § 12 zákona o azylu. Jak již tento soud mnohokrát zdůraznil, právně významnou pro zjištění naplnění zákonných podmínek pro udělení mezinárodní ochrany se jeví konkrétní situace stěžovatele a důvody, pro které o azyl žádá.*“ Z výpovědi žadatele soud zjistil, že on sám nebyl v zemi původu žádným způsobem pronásledován, pokud měl problémy s policií Ruské federace, pak pouze proto, že neměl žádné doklady, což v současné době již neplatí. Za této situace soud nesdílí názor žalobce, že by byl ve vlasti pronásledován pro jeho národnost a rasu. Naopak soud konstatuje, že žalobce se pouze svou vlastní nečinností, kdy si potřebné doklady ani nesnažil zajistit, dostal do špatného světla tamní policie. Jednání policie při zjišťování totožnosti žalobce považuje rovněž soud za profesionální výkon. Pokud však příslušníci policie postupovali vůči jeho osobě v rozporu se zákonem, pak měl žalobce možnost, aby využil všech dostupných prostředků pro svou ochranu, což opět důsledně neučinil. Ostatně i v žalobě jmenovaný

připoští, že se „na další orgány neobracel“. Soud nemohl odhlédnout od skutečnosti, že žalobce v průběhu pohovorů před žalovaným své výpovědi měnil, čímž ve své podstatě věrohodnost svých tvrzení zpochybnil, dokonce po upozornění na konkrétní rozpory ve výpovědi, sám uznal nepravdivost příslušné části. Soud proto nesdílí názor žalobce, že se bez úspěchu obracel na státní orgány, dokonce že by se stal pro ně terčem diskriminace, ponižování a nelidského zacházení, soud naopak odkazuje na výpovědi žalobce, v nichž připustil, že svou situaci u vědomí, že nemá potřebné doklady, dále a hlavně důsledně neřešil. Rovněž soud považuje za nutné odkázat na rozsudek NSS ze dne 26. 8. 2004, sp. zn. 5 Azs 170/2004, podle něhož: *„[m]á správní orgán povinnost zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu jen tehdy, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené, případně neuvádí jen důvody ekonomické. Ze žádného ustanovení tohoto zákona nelze dovodit, že by správnímu orgánu vznikla povinnost, aby sám domýšlel právně relevantní důvody pro udělení mezinárodní ochrany žadatelem neuplatněné a posléze aby k těmto důvodům činil příslušná zjištění. Povinnost zjistit skutečný stav věci dle § 3 správního řádu má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl. Tomu konečně odpovídá i povaha soudního přezkumu, myšleno odkazem na § 77 s. ř. s., neboť tam založené oprávnění soudu provádět dokazování dotýkající se požadavku plné jurisdikce, se však po výtce váže k předmětu soudního řízení, totiž rozhodnutí vydaného správním orgánem, který je povinen postupovat podle příslušných procesních předpisů. Správní orgán musí umožnit žadateli o azyl sdělit v řízení všechny okolnosti, které považuje pro udělení azylu za významné, avšak není jeho úkolem předestírat důvody, pro které je azyl obvykle poskytován.“* Žalovaný proto rozhodl správně, když žalobci azyl podle § 12 zákona o azylu neudělil. Argumentaci žalobce, že by žalovaný v odůvodnění rozhodnutí označil jako důvod žádost pouze snahu o legalizaci pobytu na území České republiky, považuje soud za minimálně nepodloženou. Soud uzavírá, že žalovaný se v odůvodnění rozhodnutí řádně vypořádal se všemi důvody pro udělení mezinárodní ochrany, které žalobce v průběhu řízení zmínil. Dále se řádně zabýval i otázkou udělení doplňkové ochrany. Podle informací, které žalovaný v řízení shromáždil, dospěl k závěru, že žadateli nehrozí nebezpečí ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu. Soud proto neshledal, že by vycestování žalobce do země původu bylo v rozporu s uvedenými ustanoveními zákona o azylu. Soud nepřisvědčil ani námitce žalobce zpochybňující shromážděné informace o zemi původu s tím, že mělo být přihlédnuto k „novějším zprávám“. Konkrétně ke zprávě MZV USA za rok 2012, ze dne 19. 4. 2013, žalovaný nemohl přihlédnout již proto, že napadené rozhodnutí bylo vydáno již dne 11. 12. 2012. Žalovaný postupoval v souladu s ustanoveními § 3 a § 52 správního řádu, v řízení řádně zhodnotil všechny obavy žalobce a se všemi jeho tvrzeními se řádně vypořádal.

Ze všech shora uvedených důvodů soud uzavírá, že žalovaný neporušil žalobcem namítaná ustanovení zákona o azylu a správního řádu, že nepochybil ve svých úvahách a závěrech, neboť pro udělení mezinárodní ochrany podle ustanovení § 12 zákona o azylu či pro udělení doplňkové ochrany podle ustanovení § 14a zákona o azylu nebyl dán důvod, což řádně a dostatečně v napadeném rozhodnutí odůvodnil. Soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.

Žalobce nebyl ve věci úspěšný, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží (§ 60 odst. 1 s. ř. s. a contrario), žalovanému pak podle obsahu spisu žádné náklady v řízení nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Pod bodem III. výroku rozhodl soud o odměně ustanovené právní zástupkyni, které přiznal odměnu v celkové výši ve výši 13.600 Kč. Odměna se skládá (dle vyúčtování) z částky 12.400 Kč, což je odměna za čtyři úkony právní služby [převzetí a příprava zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. b), doplnění žaloby ze dne 12. 5. 2013 a odpověď na vyjádření žalovaného ze dne 31. 7. 2013 podle § 11 odst. 1 písm. d a účast při jednání podle § 11 odst. 1 písm. g) vyhl. č. 177/1996 Sb. – po 3.100,- Kč], a dále z částky 1.200 Kč [tj. 4 x režijní paušál po 300,- Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky]. Právní zástupkyně není plátcem DPH.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 16. března 2015

JUDr. Dalila Marečková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Vlasáková